



ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: K. F. T. – T.**, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Sylvou Rychtalíkovou, advokátkou se sídlem v Praze 10, ul. Kodaňská č. p. 521/57, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, **za účasti osob zúčastněných na řízení**, a to: **1. Pozemkový fond České republiky**, se sídlem v Praze 3, ul. Husinecká č. p. 1024/11a, a **2. Honební společenstvo Kojetín – Vlkáň**, se sídlem v Radonicích č. p. 230, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2006, zn. 503/55038/06/ZPZ/Hu,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, ze dne 25. 9. 2006, zn. 503/55038/06/ZPZ/Hu, **se pro vady řízení z r u š u j e** a **v ě c se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 2. 2008, č. j. 15 Ca 282/2006 - 47 je žalovaný **p o v i n e n zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **13.640,-Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Původní žalobkyně, a to zesn. M. T.–T., se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, ze dne 25. 9. 2006, zn. 503/55038/06/ZPZ/Hu, jímž bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Kadaň, odboru životního prostředí (dále jen „prvostupňový

správní orgán“), ze dne 24. 3. 2006, č. j. ŽP-4081/05/06-K, tak, že žalovaný doplnil výrok tohoto rozhodnutí o body uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí včetně přílohy č. 1 a č. 2. Jmenovaným rozhodnutím prvostupňového správního orgánu přitom byla uznána společenstevní honitba „Kojetín-Vlkáň“ na pozemcích v k. ú. Kojetín u Radonic, Radonice u Kadaně a Vintířov u Radonic o celkové výměře 715,5221 ha honebních pozemků s tím, že držitelem honitby je Honební společenstvo Kojetín. Současně se žalobkyně domáhala i zrušení uvedeného prvostupňového rozhodnutí a vedle toho, aby bylo žalovanému uloženo nahradit jí náklady za soudní řízení.

V žalobě původní žalobkyně uvedla, že je účastnicí řízení o uznání honitby „Vlkáň“, o jejíž uznání požádalo Honební společenstvo Divočák Vlkáň dne 10. 1. 2002. Městský úřad v Kadani rozhodl dne 22. 11. 2004 pod č. j. ŽP-1431/03-04-K, kdy uznal společenstevní honitbu „Vlkáň“ na pozemcích v k. ú. Kojetín u Radonic, Radonice u Kadaně a Vintířov u Radonic o celkové výměře 715,5221 ha honebních pozemků. K jí podanému odvolání ovšem žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 9. 2005, č. j. 52/3136/2005/ZPZ/Hu, rozhodnutí o uznání honitby „Vlkáň“ zrušil a vrátil věc Městskému úřadu v Kadani k novému projednání a rozhodnutí. Toto řízení dle původní žalobkyně nebylo dosud skončeno, přičemž předmětem řízení o uznání honitby „Vlkáň“ je tentýž soubor honebních pozemků jako v řízení o uznání honitby „Kojetín-Vlkáň“. Původní žalobkyně tak namítá, že v daném případě nemělo být řízení před prvostupňovým správním orgánem vůbec zahájeno, neboť tomu bránila překážka litispendence. Správní orgán byl v tomto případě povinen řízení o uznání honitby „Kojetín-Vlkáň“ podle ust. § 66 odst. 1 písm. e) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastavit pro překážku řízení ve smyslu ust. § 48 odst. 1 tohoto zákona.

Dále původní žalobkyně uvedla, že v případě, že by nebyla uznána námitka litispendence, tak namítá skutečnost, že honitba „Kojetín-Vlkáň“ byla uznána, aniž by navrhovatel splnil podstatné náležitosti, které mu ukládá zákon č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“). Navrhovatel, a to Honební společenstvo Kojetín, nedoložil, že by uvedené honební společenstvo bylo vůbec v souladu s ust. § 19 a násl. zákona o myslivosti založeno. K návrhu totiž bylo přiloženo usnesení z ustavující valné hromady honebního společenstva ze dne 23. 10. 2005, z něhož nevyplyvá, že bylo založeno jakékoli honební společenstvo, ani kdo se stal jeho členem. Návrh na uznání honitby „Kojetín-Vlkáň“ o výměře 715,5221 ha honebních pozemků v k. ú. Kojetín u Radonic, Radonice u Kadaně a Vintířov u Kadaně, spolu s návrhem na registraci honebního společenstva Kojetín podali dne 24. 10. 2005 u Městského úřadu v Kadani Ing. J. G. a P. V., jako členové přípravného výboru. Dle původní žalobkyně tento návrh nesplňuje náležitosti stanovené zákona o myslivosti a je v rozporu s ust. § 19 odst. 4 tohoto zákona, které ukládá, aby návrh na registraci honebního společenstva spolu s návrhem na uznání společenstevní honitby podali alespoň dva vlastníci honebních pozemků, kteří dosáhli 18 let věku. Ing. J. G. tyto podmínky nesplňuje, neboť není vlastníkem žádných honebních pozemků, na nichž měla být honitba uznána. Nemohl se proto stát ani členem honebního společenstva ani členem jeho výboru.

Původní žalobkyně trvá na tom, že návrh na uznání honitby a návrh na registraci honebního společenstva neměl předepsané náležitosti, a proto byl prvostupňový správní orgán podle ust. § 20 odst. 1 zákona o myslivosti a ust. § 45 odst. 3 správního řádu povinen řízení zastavit. V žádném případě nemohl na základě takového návrhu příslušné honební společenstvo registrovat a pokračovat v řízení o uznání honitby a návrhu vyhovět. Ing. J. G.

nemůže být návrhovatelem ani účastníkem řízení o uznání honitby. Pokud je považován za zmocněnce Pozemkového fondu ČR, musí jednat jeho jménem. Úkony Ing. J. G. učiněné na valné hromadě dne 23. 10. 2005, podání návrhu na registraci honebního společenstva a návrhu na uznání honitby ze dne 24. 10. 2005 nelze považovat za úkony za právnickou osobu ve smyslu ust. § 20, resp. § 22 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Z těchto úkonů nevyplývá, že Ing. J. G. jednal za někoho jiného. Pokud žalovaný považoval úkony Ing. J. G. za úkony Pozemkového fondu ČR, neměl pro takové zjištění oporu ve správním spise.

Vedle toho původní žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí obou stupňů, jednak proto, že v nich nejsou náležitě specifikovány honební pozemky začleněné do honitby, a jednak proto, že neobsahují žádné rozhodnutí či odůvodnění, pokud jde o registraci Honebního společenstva Kojetín, v důsledku čehož není zřejmé, zda a kdy bylo Honební společenstvo Kojetín registrováno a z jakých skutečností správní orgán vycházel. Napadené rozhodnutí žalovaného rovněž neobsahuje právní důvod přiřčení honebních pozemků, které jsou uvedeny v příloze jeho rozhodnutí, tudíž není zřejmé, zda žalovaný rozhodl o jejich přiřčení podle ust. § 18 odst. 4 nebo ust. § 30 zákona o myslivosti. Pokud jde o přiřčení pozemků původní žalobkyně, tak došlo zde opět ke kolizi s jinými honitbami, resp. jinými probíhajícími správními řízeními, a to jednak s řízením o uznání honitby „Špičák“ o jejíž uznání žádá původní žalobkyně a kde probíhá řízení u Městského úřadu v Kadani pod č. j. ŽP-ŽP-1723-P1/03/04-K (kdy řízení bylo 1. 9. 2004 přerušeno), a jednak s řízením o uznání honitby „Vlkáň“ jak bylo uvedeno shora.

Žalovaný k výzvě soudu předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že na základě svého prvotního odvolacího rozhodnutí ze dne 7. 9. 2005, č. j. 52/3136/2005/ŽPZ/Hů, kterým zrušil rozhodnutí Městského úřadu v Kadani o uznání společenstevní honitby „Vlkáň“ ze dne 22. 11. 2004 pod č. j. ŽP-1431/03-04-K bylo na základě valné hromady ze dne 11. 11. 2005 zrušeno i Honební společenstvo Radonice II, které žádalo o její uznání, byla provedena likvidaci Honebního společenstva Radonice II a dne 13. 12. 2005 byl proveden výmaz z rejstříku potvrzený rozhodnutím Finančního úřadu v Kadani ze dne 18. 11. 2005, č. j. 63461/05/183970/5764. Následně bylo na ustavující valné hromadě ustanoveno nové honební společenstvo, které si dalo název Kojetín. Toto honební společenstvo požádalo o uznání honitby „Kojetín-Vlkáň“. K tomu žalovaný dodal, že tuto námitku původní žalobkyně neuvedla ve svém odvolání.

Dále žalovaný k námitce původní žalobkyně, že z usnesení ustavující valné hromady Honebního společenstva Kojetín-Vlkáň nevyplývá, že bylo založeno honební společenstvo ani kdo se stal jeho členem, uvedl, že tato valná hromada se konala za účelem založení zmíněného honebního společenstva a z prezentační listiny vyplývá, kdo a s kolika hlasy se této valné hromady zúčastnil. Ze zápisu z jednání ustavující valné hromady připojeného k návrhu na registraci vyplývají všechny skutečnosti požadované v ust. § 19 odst. 6 a 7 zákona o myslivosti. Ohledně námitky k osobě Ing. J. G. pak žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí o odvolání.

Žalovaný rovněž uvedl, že doklad o registraci honebního společenstva je v souladu s ust. § 20 zákona o myslivosti součástí spisu prvostupňového správního orgánu, přičemž dodal, že honební společenstvo vzniká dnem registrace. O jeho vzniku není rozhodováno ve výroku o uznání honitby.

K namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu nedostatečné specifikace začleněných honebních pozemků pak žalovaný poukázal na to, že součástí napadeného rozhodnutí je příloha č. 1, kde byly přiřčeněné pozemky podrobně identifikovány (bod č. 5 napadeného rozhodnutí). V této příloze jsou uvedeny pozemky přiřčeněné do honitby státní správou myslivosti a to s uvedením jejich parcelních čísel, listů vlastnictví, výměry a jednotlivých majitelů. Pozemky, které jsou součástí honitby, tedy členské, není nutné podle zákona o myslivosti, v rozhodnutí specifikovat. Původní žalobkyně však uvádí, že nejsou specifikovány pozemky „začleněné“ a není tedy jasné, o které pozemky se jedná, zda tím myslí pozemky přiřčeněné nebo členské.

K námitce původní žalobkyně o neuvedení právního důvodu přiřčení honebních pozemků žalovaný podotkl, že původní žalobkyně mylně vykládá vztah ust. § 18 a § 30 zákona o myslivosti, neboť žalovaný má za to, že ust. § 18 odst. 4 tohoto zákona umožňuje navrhovateli požádat (s odůvodněním) o přiřčení honebních pozemků a orgánu státní správy ukládá získat pro přiřčení z vlastního podnětu souhlas držitele honitby (stanoví tedy postup), zatímco ust. § 30 téhož zákona stanoví hmotněprávní kritéria, při jejichž splnění může orgán státní správy pozemky přiřčenit. Obě ustanovení jsou tak vždy nutně aplikována zároveň neboť se doplňují.

K námitce původní žalobkyně, že při přiřčování honebních pozemků došlo ke kolizi s jinými honitbami, resp. řízeními o uznání honiteb, žalovaný uvedl, že původní žalobkyně opomíjí skutečnost, že pozemky v jejím vlastnictví nacházející se „na okraji“ honiteb „Kojetín-Vlkáň“, nebyly do honitby „Kojetín-Vlkáň“ přiřčeněny (v tuto chvíli tyto pozemky „sousedí“ s honitbou „Kojetín-Vlkáň“). Pozemky ve vlastnictví původní žalobkyně, které byly k honitbě „Kojetín-Vlkáň“ přiřčeněny, jsou umístěny hluboko uvnitř této honitby, kolem jsou ze všech stran obklopeny pozemky Pozemkového fondu ČR a nejsou a ani nemohou být přiřčeněny k jiné honitbě, tedy ani nemohou být a nejsou předmětem řízení o uznání jiné honitby. K přiřčení těchto pozemků došlo v souladu s pravidly při přiřčování ust. § 30 odst. 1 zákona o myslivosti. Dodal, že ani žádné další přiřčeněné pozemky jiných vlastníků nejsou součástí navrhované ani existující honitby.

V dalším písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v řízení o žádosti o uznání honitby „Vlkáň“ došlo k zániku žadatele bez právního nástupce. Zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý správní řád“), neřeší další postup v řízení v případě zániku právnické osoby bez nástupce. Žalovaný postupoval v souladu s komentářem k § 30 starého správního řádu obsaženého v publikaci Vopálka, V., Šimůnková, V., Šolín, M., Správní řád, komentář, C. H. Beck 1999, s. 84-85, v němž je uvedeno, že „*správní orgán řízení zastaví z důvodu odpadnutí předmětu řízení, ale jen tehdy, bylo-li řízení zahájeno z vlastního podnětu správního orgánu, v případě řízení zahájeného na návrh tak učinit nemůže a v řízení nepokračuje*“. Skutečnost, že v době podání návrhu na uznání společenstevní honitby „Kojetín-Vlkáň“ a návrhu na registraci honebního společenstva Kojetín, tj. 24. 10. 2005, honební společenstvo Radonice II jakožto navrhovatel v řízení o uznání společenství „Vlkáň“ existovalo, neumožňovalo správnímu orgánu rozhodnout o zastavení řízení. Zánikem Honebního společenstva Radonice II pak odpadla „kolize pozemků“, které přestaly být předmětem dvou řízení o návrzích dvou různých navrhovatelů, což umožnilo návrhu Honebního společenstva Kojetín vyhovět. Závěrem žalovaný poznamenal, že ve svém předchozím vyjádření ve věci omylem uvedl, že ustavující valná hromada Honebního společenstva Kojetín se konala po zániku Honebního společenstva Radonice II.

Osoby zúčastněné na řízení, a to Pozemkový fond ČR a Honební společenstvo Kojetín, nepodaly ve věci žádné vyjádření.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud považuje za potřebné zmínit, že v předmětné věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 27. 2. 2008, č. j. 15 Ca 282/2006 - 47, kterým žalobu pro nedůvodnost zamítl a současně žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Proti zamítavému rozsudku krajského soudu ze dne 27. 2. 2008 původní žalobkyně M. T.–T. podala kasační stížnost, ovšem po jejím podání následně dne 20. 5. 2008 zemřela, na základě čehož Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 12. 3. 2010, č. j. 9 As 38/2008 - 104, rozhodl o tom, že jejím procesním nástupcem v dalším řízení je K. F. T.–T., nar. „X“, bytem „X“, s nímž bude pokračováno v uvedeném řízení na straně žalující.

Posléze Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 38/2008 - 108, vydaném ke kasační stížnosti původní žalobkyně, se ovšem neztotožnil s právním závěrem krajského soudu ohledně oprávnění Ing. J. G. jednat jménem Honebního společenstva Kojetín výhradně díky tomu, že má oprávnění jednat jménem Pozemkového fondu ČR, a vedle toho dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu trpí absencí jakékoliv úvahy a argumentace ve vztahu k žalobní námitce týkající se kolize honebních pozemků současně navrhovaných do společenstevní honitby „Špičák“, resp. kolize s jinými probíhajícími správními řízeními, což bylo i důvodem pro zrušení výše zmíněného rozsudku krajského soudu ze dne 27. 2. 2008, č. j. 15 Ca 282/2006 – 47, jednak tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a jednak pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů [ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 38/2008 - 108, k oprávnění Ing. J. G. jednat ve správním řízení oproti krajskému soudu dospěl k závěru, že v nyní projednávané věci je třeba rozlišovat dvojí postavení Ing. J. G., neboť tento vystupoval nejenom jako zmocněnec oprávněný jednat jménem Honebního společenstva Kojetín (viz návrh na zahájení řízení o uznání společenstevní honitby „Kojetín – Vlkáň“ ze dne 24. 10. 2005), ale také jako zmocněnec oprávněný jednat jménem Pozemkového fondu ČR (viz plná moc ze dne 9. 12. 2002 a „pověření vedením“ ze dne 30. 11. 2000). K tomu Nejvyšší správní soud doplnil, že vzhledem ke skutečnosti, že krajský soud opřel své závěry ohledně oprávnění Ing. J. G. jednat jménem Honebního společenstva Kojetín výhradně o skutečnosti zakládající jeho oprávnění jednat jménem Pozemkového

fondy ČR, bude nezbytné, aby v dalším řízení své nesprávné právní závěry ohledně této otázky ve světle shora uvedeného korigoval a rovněž opětovně posoudil, jaký budou mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu a postupu, který mu předcházel.

Dále Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 38/2008 - 108, konstatoval, že pokud jde o posouzení totožné otázky ve vztahu k návrhu na registraci Honebního společenstva Kojetín, nemohl se k ní Nejvyšší správní soud vyjádřit, neboť rozhodnutí vydané v řízení o návrhu na registraci Honebního společenstva Kojetín není předmětem nyní probíhajícího soudního řízení.

Ve vztahu ke zjištěné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů zamítavého rozsudku krajského soudu ze dne 27. 2. 2008 pro absenci jakékoli úvahy a argumentace ve vztahu k žalobní námitce týkající kolize honebních pozemků současně navrhovaných do společenstevní honitby Špičák, resp. kolize s jinými probíhajícími správními řízeními, Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 38/2008 - 108, vyslovil, že v dalším řízení je krajský soud povinen se s touto otázkou odpovídajícím způsobem vypořádat, aby vyhověl požadavku řádného a vyčerpávajícího odůvodnění rozhodnutí, jak je má na mysli stávající judikatura v tomto směru.

Naproti tomu Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 38/2008 - 108, neshledal důvodnou námitku původní žalobkyně ohledně nepřezkoumatelnosti zamítavého rozsudku krajského soudu ze dne 27. 2. 2008, jakož i rozhodnutí žalovaného, a to pokud jde o právní důvod přiřčení honebních pozemků ve vlastnictví původní žalobkyně do honitby „Kojetín – Vlkáň“. Podle jejího názoru vychází krajský soud v tomto směru z tvrzení žalovaného, která jsou v rozporu s obsahem správního spisu. Není totiž pravdou, že by do honitby „Kojetín - Vlkáň“ byly přiřčeny pouze honební pozemky původní žalobkyně, které se nacházejí uprostřed této honitby a tedy obklopeny honebními pozemky ve správě Pozemkového fondu ČR. Do honitby jsou například přiřčeny pozemky parc. č. 1492, 1495, 1536/1 a 1627/1 v k. ú. Kojetín, které bezprostředně sousedí s pozemkem parc. č. 1650/2 v k. ú. Kojetín, jenž je začleněn do honitby Špičák v držení původní žalobkyně.

V souvislosti s touto stížní námitkou Nejvyšší správní soud nejprve zdůraznil, že honební pozemky ve vlastnictví žalobce byly k společenstevní honitbě „Kojetín-Vlkáň“ přiřčeny spolu s dalšími pozemky ve vlastnictví fyzických osob v k. ú. Kojetín u Radonic a Radonice u Kadaně ve výměře celkem 113,4431 ha na základě rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, resp. rozhodnutí žalovaného, které spolu tvoří jeden celek, a to s odůvodněním, že tyto pozemky netvoří vlastní nebo společenstevní honitbu, nemají souvislost a nacházejí se uvnitř hranic navrhované honitby; jejich přiřčení k jiné honitbě není technicky možné a v některých případech by odporovalo zásadám řádného mysliveckého hospodaření. Takovýto postup přiřčení z vlastního podnětu správního orgánu přitom umožňuje ust. § 18 odst. 4 zákona o myslivosti a je dále podrobně rozveden v ust. § 30 téhož zákona. V návaznosti na shora uvedené pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že vzhledem ke skutečnosti, že původní žalobkyně navrhovaná honitba Špičák nebyla z důvodu nejasnosti v majetkoprávních vztazích v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí uznána, nebylo sousedství pozemků parc. č. 1492, 1495, 1536/1 a 1627/1 v k. ú. Kojetín s pozemkem parc. č. 1650/2 v k. ú. Kojetín, který je začleněn do uvedené honitby, pro správní orgány nikterak relevantní. Přiřčení těchto pozemků k jmenované honitbě proto nebylo s ohledem na její

neexistenci (honitba nebyla uznána) možné. Ostatně je rovněž nutno zdůraznit, že tyto pozemky (tj. pozemek parc. č. 1492, 1495, 1536/1 a 1627/1 v k. ú. Kojetín), jak vyplývá z Přílohy č. 2 (Mapové vyznačení obvodu honitby „Kojetín–Vlkáň“) k žalobou napadenému rozhodnutí, jsou vklíněny do honitby „Kojetín – Vlkáň“, resp. se z pohledu zákona o myslivosti nacházejí uvnitř hranice této honitby a nelze proto souhlasit s tvrzením žalobce o opaku. Žalovaný správní orgán proto postupoval plně v souladu s ust. § 31 odst. 1 zákona o myslivosti, když označené pozemky žalobce, které netvoří vlastní nebo společenstevní honitbu, přiřadil k předmětné honitbě „Kojetín–Vlkáň“, jež má s těmito honebními pozemky nejdelší společnou hranici, přičemž z obsahu správního spisu ani nevyplývá, že by zásady řádného mysliveckého hospodaření vyžadovaly jejich jiné přiřazení. Nejvyšší správní soud proto ze shora uvedených důvodů nepřisvědčil této stížní námitce a vyhodnotil rozhodnutí krajského soudu, jakož i žalovaného, za přijaté v souladu s obsahem správního spisu. K tomu Nejvyšší správní soud ještě dodal, že pokud by uvedené pozemky žalobce v budoucnu s navrhovanou honitbou Špičák souvisely, nic mu nebrání v tom, aby využil postupu změny honitby podle ust. § 31 zákona o myslivosti.

Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 38/2008 - 108, rovněž neshledal důvodnou ani námitku původní žalobkyně ohledně posouzení otázky litispendence, která podle názoru žalobce bránila zahájení řízení o návrhu Honebního společenstva Kojetín na registraci tohoto honebního společenstva do rejstříku honebních společenstev a řízení o uznání honitby „Kojetín–Vlkáň“ podaném dne 24. 10. 2005 u prvostupňového správního orgánu. Přitom druhým probíhajícím správním řízením, jež se mělo týkat téhož souboru honebních pozemků, měl žalobce na mysli řízení o návrhu Honebního společenstva Divočák Vlkáň (přejmenovaného v průběhu řízení na Radonice II) ze dne 30. 12. 2002 na uznání společenstevní honitby Vlkáň. Nejvyšší správní soud konstatoval, že v době zahájení řízení o uznání společenstevní honitby „Kojetín–Vlkáň“ již neprobíhalo řízení o uznání společenstevní honitby „Vlkáň“, jejímž držitelem bylo Honební společenstvo Radonice II, jak se mylně domníval žalobce, neboť toto bylo pravomocně ukončeno rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 7. 9. 2005, č. j. 52/3136/2005/ZPZ/Hu, jež bylo všem účastníkům řízení předmětného řízení řádně oznámeno, a které nabylo právní moci dne 11. 10. 2005. Další postup prvostupňového správního orgánu byl proto v této věci vyloučen. Nejvyšší správní soud tedy nepřisvědčil argumentaci žalobce a plně se ztotožnil se závěrem, ke kterému dospěl krajský soud, a tuto stížní námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.

Dále Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 38/2008 - 108, konstatoval, že pokud pak žalobce v této souvislosti zdůrazňoval, že skutečnosti, o které opřel své závěry krajský soud, nebyly původní žalobkyni známy, neboť nebyly obsahem správního spisu, bylo nutné podle Nejvyššího správního soudu takové tvrzení odmítnout, neboť tyto byly součástí řádně vedeného správního spisu a původní žalobkyně měla možnost se k nim v souladu s ust. § 33 odst. 2 správního řádu před vydáním rozhodnutí vyjádřit, včetně způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění, a to dokonce opakovaně (viz zejména oznámení o zahájení řízení o uznání společenstevní honitby „Kojetín – Vlkáň“ ze dne 4. 1. 2006, sp. zn. ŽP-4081/05/06-K, a oznámení o ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí ve věci řízení o uznání společenstevní honitby „Kojetín–Vlkáň“ ze dne 15. 2. 2006, sp. zn. ŽP-4081-2/05/06-K, ve znění opravného oznámení ze dne 17. 2. 2006, sp. zn. ŽP-4081-2/05/06-K). Dle Nejvyššího správního soudu ostatně v tomto ohledu nelze pominout ani to, že původní žalobkyně byla účastníkem řízení o uznání společenstevní honitby „Vlkáň“ vedeného u Městského úřadu Kadaň pod sp. zn. ŽP-248/04-

K, včetně navazujícího přezkumného řízení, a v tomto, jak je patrné z obsahu správního spisu týkajícího se této věci, aktivně vystupovala a uplatňovala svá práva.

Vedle toho Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 38/2008 - 108, uvedl, že žalobce namítal, že krajský soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil otázku platnosti založení Honebního společenstva Kojetín na ustanovující valné hromadě dne 23. 10. 2005, přičemž zejména zdůrazňuje, že souhlasy vlastníků honebních pozemků s členstvím v Honebním společenstvu Kojetín podle ust. § 19 odst. 5 písm. c) zákona o myslivosti je nutno považovat za neplatné, neboť ke dni ustavující valné hromady Honebního společenstva „Kojetín-Vlkáň“ existovalo Honební společenstvo Radonice II, do něhož byly vloženy tytéž honební pozemky. Nejvyšší správní soud ve vztahu k této námitce odkázal na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., neboť k ní nemohl pro její novost přihlídnout. Stejně tak krajský soud nemohl posuzovat otázku platnosti založení Honebního společenstva Kojetín z pohledu, jenž prezentuje žalobce, neboť tato nebyla v tomto směru specifikována v žalobě. V souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví plně ovládáno, je přitom na žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, bude brojit žalobou u soudu či nikoliv; je na něm, aby v případě, kdy se bude domáhat ochrany svých práv žalobou u soudu, v této žalobě jasně vymezil, které výroky správního rozhodnutí napadá, a v žalobních bodech pak specifikoval, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (ust. § 71 s. ř. s.). Vzhledem ke skutečnosti, že krajský soud je podle ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. při přezkoumávání rozhodnutí správních orgánů vázán jak co do rozsahu napadených výroků rozhodnutí, tak i žalobními body, a jestliže tedy žalobce v žalobě ani jiným podáním krajskému soudu v konkrétní podobě neformuloval, jak to učinil až v kasační stížnosti, tuto svou argumentaci, krajský soud nepochybil, když tyto skutečnosti nezkontroloval.

Na tomto místě krajský soud podotýká, že v novém soudním řízení správním je zdejší krajský soud podle ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán shora uvedenými právními názory Nejvyššího správního soudu obsaženými v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 31. 3. 2010.

Dále soud poznamenává, že o předmětné žalobě v tomto dalším řízení rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť právní zástupkyně žalobce ani žalovaný s tímto postupem nevyjádřili do dvou týdnů od doručení soudní výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto soud vycházel z toho, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě výslovně poučeni, přičemž i v předchozím soudním řízení souhlasili s vyřízením věci bez jednání.

S ohledem na výše předestřené závěry Nejvyššího správního soudu, které jsou obsaženy v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 31. 3. 2010, má krajský soud za to, že v dalším řízení již není zapotřebí se jakkoliv opětovně zabývat jednotlivými žalobními námitkami, které v předchozím řízení krajský soud vyhodnotil jako nedůvodné a ohledně nichž zaujal shodný názor i Nejvyšší správní soud.

V dalším řízení se tedy soud zabýval „toliko“ jednak žalobní námitkou týkající se kolize honebních pozemků současně navrhovaných do společenstevní honitby „Špičák“, resp. kolize s jinými probíhajícími správními řízeními, a jednak oprávněním Ing. J. G. jednat jménem Honebního společenstva Kojetín v souvislosti se žalobní námitkou, že navrhovatel – Honební společenstvo Kojetín – nedoložil, že by uvedené honební společenstvo bylo vůbec v souladu s ust. § 19 a násl. zákona o myslivosti založeno.

K žalobní námitce týkající se kolize honebních pozemků současně navrhovaných do společenstevní honitby „Špičák“, resp. kolize s jinými probíhajícími správními řízeními ohledně uznání společenstevní honitby „Vlkáň“, soud uvádí, že tuto námitku neshledal důvodnou. V době podání návrhu na uznání společenstevní honitby „Kojetín-Vlkáň“ a návrhu na registraci Honebního společenstva Kojetín, tj. 24. 10. 2005, honební společenstvo Radonice II jakožto navrhovatel v řízení o uznání společenství „Vlkáň“ sice ještě existovalo, avšak správní orgán neměl možnost rozhodnout o zastavení řízení ve smyslu ust. § 30 starého správního řádu. Podle tehdy platné právní úpravy totiž správní orgán mohl řízení zastavit z důvodu odpadnutí předmětu řízení, avšak jen tehdy, bylo-li řízení zahájeno z vlastního podnětu správního orgánu; pokud řízení bylo zahájeno na návrh, správní tak učinit nemůže a v řízení nepokračuje. Pro posouzení dotyčné žalobní námitky v tomto směru má pak význam skutečnost, že v průběhu řízení o žádosti o uznání honitby „Vlkáň“ posléze došlo ke dni 11. 11. 2005 ke zrušení Honebního společenstva Radonice II a jeho vstupu do likvidace, přičemž posléze ještě došlo ke dni 13. 12. 2005 k zániku tohoto honebního společenstva bez právního nástupce. Zánikem Honebního společenstva Radonice II pak odpadla „kolize pozemků“, které přestaly být předmětem dvou řízení o návrzích dvou různých navrhovatelů, tj. Honebního společenstva Radonice II a Honebního společenstva Kojetín. Pokud se jedná o honební pozemky původně navrhované na přičlenění do společenstevní honitby „Špičák“, tak pro posouzení dotyčné žalobní námitky v tomto směru má význam skutečnost, že tato honitba nebyla od roku 1998 pravomocně uznána, a proto ani v tomto případě nebyla dána „kolize pozemků“ a tyto inkriminované pozemky mohly být přičleněny ve smyslu ust. § 30 odst. 1 zákona o myslivosti k předmětné honitbě „Kojetín-Vlkáň“.

K oprávnění Ing. J. G. jednat jménem Honebního společenstva Kojetín soud uvádí, že v předmětné věci je nutno s ohledem na právní názor Nejvyššího správního soudu obsažený v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 31. 3. 2010 v této otázce vycházet z faktu, že u Ing. J. G. je třeba rozlišovat dvojí postavení, neboť tento vystupoval nejenom jako zmocněnec oprávněný jednat jménem Honebního společenstva Kojetín, nýbrž jako zmocněnec oprávněný jednat jménem Pozemkového fondu ČR. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že návrh na uznání honitby „Kojetín-Vlkáň“ o celkové výměře 715,5221 ha honebních pozemků v k. ú. Kojetín u Radonic, Radonice u Kadaně a Vintířov u Kadaně, spolu s návrhem na registraci honebního společenstva Kojetín podali osobně dne 24. 10. 2005 u Městského úřadu v Kadani Ing. J. G. a P. V., jakožto členové přípravného výboru dotyčného honebního společenstva. Soud je toho názoru, že předmětný návrh byl podán v rozporu s ust. § 18 odst. 1 v návaznosti na ust. § 19 odst. 4 zákona o myslivosti, které ukládá, aby návrh na registraci honebního společenstva spolu s návrhem na uznání společenstevní honitby podali alespoň dva vlastníci honebních pozemků, kteří dosáhli 18 let věku. Ing. J. G. přitom tyto podmínky nesplňuje, neboť není vlastníkem žádných honebních pozemků, na nichž měla být honitba uznána. Nemohl se proto stát ani členem honebního společenstva ani členem jeho výboru popř. přípravného výboru. Tímto vlastníkem byl nepochybně Pozemkový fond ČR, jenž disponoval s 488,5344 ha honebních pozemků a nikoliv přímo Ing. J. G., který byl pouze zmocněncem Pozemkového fondu ČR. Ing. J. G. jakožto zmocněnec sice byl oprávněn jednat a činit právní úkony ve vztahu k orgánu státní správy myslivosti a zastupovat Pozemkový fond ČR na valných hromadách společenstev, nicméně Ing. J. G. nebyl oprávněn za svoji osobu být členem výboru honebního společenstva popř. členem přípravného výboru, členem honebního společenstva ani podávat návrh na uznání společenstevní honitby. Z návrhu na uznání honitby „Kojetín-Vlkáň“ o celkové výměře 715,5221 ha honebních pozemků v k. ú. Kojetín u Radonic, Radonice u Kadaně a Vintířov u Kadaně, který byl podán dne 24. 10. 2005 u Městského

úřadu v Kadani ovšem vyplývá, že tento návrh z pozice členů přípravného výboru dotyčného honebního společenstva podal spolu s P. V. i Ing. J. G., a to nikoliv z pozice zmocněnce Pozemkového fondu ČR. O této skutečnosti svědčí fakt, že na předmětném návrhu na uznání společenstevní honitby není jediná zmínka o Pozemkovém fondu ČR, natožpak, že úkony činěné Ing. J. G. jsou činěny právě ve vztahu k Pozemkovému fondu ČR. Pokud by měl být Ing. J. G. považován za zmocněnce Pozemkového fondu ČR, je nutno, aby Ing. J. G. výslovně jednal jménem (a to ve smyslu ust. § 20 popř. ust. § 22 občanského zákoníku) Pozemkového fondu ČR, neboť právě tento subjekt měl případně být účastníkem dotyčného řízení či návrhovatelem. S ohledem na tuto skutečnost je nutno uzavřít, že návrh na uznání honitby podaný dne 24. 10. 2005 v daném případě nesplňoval předepsané náležitosti, neboť toto podání nelze považovat za úkony učiněné Ing. J. G. za Pozemkový fond ČR, a proto prvostupňový správní orgán nemohl návrhu na uznání honitby bez dalšího vyhovět. V daném případě přitom po podání předmětného návrhu na uznání společenstevní honitby dne 24. 10. 2005 měly vzniknout pochybnosti prvostupňovému správnímu orgánu ohledně toho, zda úkony učiněné Ing. J. G. jsou činěny za pozemkový fond ČR či nikoliv. Nedílnou součástí správního spisu je totiž jednak listina označená jako „Pověření vedením“ ze dne 30. 11. 2000, kterým výkonný výbor Pozemkového fondu ČR, zastoupený jeho předsedou Ing. J. M., na dobu do jmenování vedoucího územního pracoviště pověřuje vedením územního pracoviště Pozemkového fondu ČR v Chomutově právě Ing. J. G.. Jednak nedílnou součástí správního spisu je i listina označená jako „Plná moc“ ze dne 9. 12. 2002, kterou Pozemkový fond ČR zastoupený Ing. J. M., předsedou výkonného výboru Pozemkového fondu ČR, a Ing. I. V., členem výkonného výboru Pozemkového fondu ČR a vedoucím sekce správy nemovitostí Pozemkového fondu ČR, zmocňují rovněž Ing. J. G., jakožto zaměstnance územního pracoviště Pozemkového fondu ČR, k právním úkonům a dalším činnostem spojeným s realizací zákona o myslivosti ve vztahu k nemovitostem ve správě Pozemkového fondu ČR v okrese Chomutov, přičemž podle této plné moci byl zmocněnec Ing. J. G. oprávněn jednat a činit právní úkony ve vztahu k orgánu státní správy myslivosti a zastupovat Pozemkový fond ČR na valných hromadách honebních společenstev. Vedle toho nedílnou součástí správního spisu je i listina označená jako „Souhlas vlastníka honebních pozemků s členstvím v honebním společenstvu“ ze dne 21. 10. 2005, ohledně které soud již v předchozím rozsudku ze dne 27. 2. 2008 konstatoval, že v ní je jako vlastník přičleňovaných pozemků uveden Ing. J. G., přičemž u jeho podpisu se nachází otisk úředního razítka Pozemkového fondu ČR Chomutov. Na základě těchto skutečností má soud za to, že po podání návrhu na uznání předmětné honitby před vydáním správního rozhodnutí o uznání dotyčné honitby mělo být ze strany rozhodujícího správního orgánu postupem ve smyslu ust. § 20 odst. 1 zákona o myslivosti postaveno na jisto, z jaké pozice je Ing. J. G. dne 24. 10. 2005 podáván návrh na uznání honitby „Kojetín-Vlkáň“- zda z pozice zmocněnce Pozemkového fondu ČR či nikoliv. Předmětný návrh na uznání honitby „Kojetín-Vlkáň“ ve světle ostatních výše citovaných listin, které měl prvostupňový správní orgán a posléze i žalovaný k dispozici před vlastním rozhodnutím ve věci, totiž vykazoval nesrovnalost, a to pokud se jedná o subjekt, který podává návrh na uznání předmětné honitby. V daném případě však před vydáním rozhodnutí u uznání honitby ze strany správních orgánů nebylo postupováno ve smyslu ust. § 20 odst. 1 zákona o myslivosti, tj. Ing. J. G. nebyl jimi vyzván, aby vyjasnil nesrovnalost ohledně toho, jménem koho je dotyčný návrh podáván.

Za dané situace proto soudu nezbylo nic jiného, než uzavřít, že pokud prvostupňový správní orgán a žalovaný než dalšího považovali úkony Ing. J. G. (úkony učiněné na valné hromadě dne 23. 10. 2005, podání návrhu na registraci honebního společenstva a návrhu na

uznání honitby ze dne 24. 10. 2005) za úkony Pozemkového fondu ČR, neměli dosud pro takové zjištění oporu ve správním spise. Tato skutečnost dle názoru soudu představuje vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., která by mohla způsobovat nezákonnost přezkoumávaného rozhodnutí.

V důsledku zjištění, že skutkový stav, který vzal prvostupňový správní orgán a posléze i žalovaný za základ svých rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise, soud ve výroku rozsudku ad I. rozhodl o zrušení rozhodnutí žalovaného podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a současně podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Soud má za to, že zjištěnou vadu řízení je možno odstranit v rámci řízení před žalovaným, a proto rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ponechal nedotčeno. V dalším řízení pak bude na žalovaném, aby postupem ve smyslu ust. § 20 odst. 1 zákona o myslivosti postavil na jisto, zda úkony činěné Ing. J. G., a to v podobě úkonů učiněných na valné hromadě dne 23. 10. 2005, dále podání návrhu na registraci honebního společenstva a také podání návrhu na uznání honitby ze dne 24. 10. 2005, byly činěny z titulu zmocněnce Pozemkového fondu ČR či nikoliv - přičemž v tomto případě by z toho měl dovodit příslušné právní důsledky v dotčeném správním řízení o návrhu na uznání předmětné honitby.

Výrok rozsudku ad II. o náhradě nákladů řízení má pak oporu v ust. § 60 odst. 1 věty první a ust. § 110 odst. 3 s. ř. s., neboť žalobkyně měla ve věci konečný úspěch, když pro rozhodování o nákladech řízení je podstatný celkový úspěch ve věci, a nikoliv v některém jejím stádiu. Krajský soud proto uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti proti již zmiňovanému předchozímu rozsudku zdejšího soudu ze dne 27. 2. 2008 ve výši 13.640,-Kč. Tato částka se skládá z částky 2.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu; z částky 4.200,-Kč za dva úkony právní služby právní zástupkyně původní žalobkyně i stávajícího žalobce JUDr. Sylvie Rychtalíkové v původním řízení před krajským soudem po 2.100,-Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění po 1. 9. 2006 Sb. [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 600,-Kč za dva s tím související režijní paušály po 300,-Kč v původním řízení před krajským soudem podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006; z částky 3.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost; z částky 2.100,-Kč za jeden úkon právní služby téže právní zástupkyně v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem po 2.100,-Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 [podání kasační stížnosti - § 11 odst. 1 písm. k)]; z částky 300,-Kč za jeden s tím související režijní paušál po 300,-Kč v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 1.440,-Kč představující 20% DPH, kterou byla advokátka podle zvláštního právního předpisu povinna odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. V novém řízení před krajským soudem právní zástupkyně stávajícího žalobce již ve věci neučinila žádný úkon, a proto jí za toto stádium řízení náhrada nákladů řízení nepřísluší.

**Poučení:** Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

V Ústí nad Labem dne 20. prosince 2012

**JUDr. Markéta Lehká, Ph.D.** v.r.  
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:  
Iva Tovarová